

Tập thơ Chế Lan Viên

Website: <http://motsach.info>

Date: 11-October-2012

Ai Tôi!

Mộ Thân 2.000 người xuống đồng bằng
Chỉ một đêm, còn sống có 30
Ai chịu trách nhiệm về cái chết 2.000 người đó?
Tôi!

Tôi - người viết những câu thơ cổ võ
Ca tụng người không tiếc mạng mình
trong mọi cuộc xung phong.
Một trong ba mươi người kia ở mặt trận về sau mười năm
Ngồi bán quán bên đường nuôi đàn con nhỏ
Quán treo huân chương đầy, mọi cỡ,
Chả huân chương nào nuôi được người lính cũ!
Ai chịu trách nhiệm vậy?
Lại chính là tôi!

Người lính cần một câu thơ giải đáp về đời,
Tôi ú ớ.
Người ấy nhắc những câu thơ tôi làm người ấy xung phong
Mà tôi xấu hổ.
Tôi chưa có câu thơ nào hôm nay
Giúp người ấy nuôi đàn con nhỏ
Giữa buồn tủi chua cay vẫn có thể cười
(Rút trong sổ tay thơ tập 5 của tác giả)

Bác

Là chân lý, Bác chẳng nói nhiều hơn chân lí
Cả nước nghe khi, im lặng, Bác cười.
Chẳng phải lật sách nào ra tìm hiểu Bác,
Bác sống trong ta, Bác ở giữa đời.

Bánh Vẽ

Chưa cần cầm lên nếm, anh đã biết là bánh vẽ
Thế nhưng anh vẫn ngồi vào bàn cùng bè bạn
Cầm lên nhắm nháp.
Chả là nếu anh từ chối
Chúng sẽ bảo anh phá rối
Đêm vui
Bảo anh không còn có khả năng nhai
Và đưa anh từ nay ra khỏi tiệc...
Thế thì đâu còn dịp nhai thứ thiệt?
Rốt cuộc anh lại ngồi vào bàn
Như không có gì xảy ra hết
Và những người khác thấy anh ngồi,
Họ cũng ngồi thôi
Nhai ngồm ngoàm...
Tháng 8 năm 1991

Bình Đụng Lệ

Từ sâu thẳm không tên
Vớt lên bình đựng lệ
Người xưa ném nỗi đau vào bể
Nhờ sóng triều vạn kỷ
Lấy vùi trong lãng quên.
Dấu không chu kỳ
Như Tua Rua, sao Chổi
Chiếc bình tuột khỏi tay nhân loại
Lại về trở lại
Năm kia
Cùng với hoa trúc đào đỏ chói
Và sóng chiều vào bãi
Ném thia lia.

Tôi từ xứ lấm bom
Giáp mặt nghìn lần cùng cái chết
Đứng trước chiếc bình con
Vẫn cứ bàng hoàng
Ồ! Ta đã nghe rao giảng về hư vô
Tro tàn, gió rét.
Ăn miếng buồn trong thơ
Uống nỗi đau ở triết,
Ờ, thế mà chả có gì mất hết
Chiếc bình kia vẫn còn
Vỏ ốc hóa vôi
Rễ cây bám bình hóa thạch
Nét hoa vẫn vẫn cười.

Dù hoa chỉ một ngày
Dù sóng kia vạn tuổi
Dù đời nhiều chuyện rủi
Mà rất nghèo cơ may
Chiếc bình xưa vẫn đó
Người này vớt để quên
Người kia cầm lại nhớ
Thời này dù vớt bỏ
Thì thời kia nhật lên.

Bữa Cơm Thường Trong Bản Nhỏ

(Trích)

Từ có Bác cuộc đời chợt sáng
Bát cơm no ngày tám tháng ba
Cơm thơm ăn với cá kho
Công đức Bác Hồ bản nhớ nghìn năm
Bác thương dân chăm ăn chăm mặc
Em đi chợ đồng bằng bán hạt sa nhân.
Tháng giêng thêu áo, may quần,
Tháng hai trảy hội mùa xuân hãy còn
Lớp bình dân cuối thôn em học
Người thêm khô đất mọc thêm hoa
Chim khôn chim múa, chim ca
Bản em có Bác như nhà có trăng
Muối lên rừng tay bung tay đặt
Bộ đội Bác lên rừng công tác em thương,
Khi xưa lên núi không đường
Giờ anh lên núi bản Mường đợi anh
Ra vườn xanh hái nhành vải đỏ,
Xuống ruộng vàng gặt bó lúa hương
Ngày vui nấu bữa cơm thường
Thết anh cán bộ lên Mường giúp dân.

Các Mùa Hoa

Thôi không còn chờ mùa hoa phía trước
Mà ngoái đầu nhăm lại các mùa hoa phía sau
Đấy là quy luật
Nhận mà không đau

Nhớ từ mùa hoa trong vườn mẹ
Lúc ấy là mai hay đào?
Lại nhớ mùa hoa xoan xứ Huế
Màu ngọc hồng trong chiêm bao...

Thôi cho ta khỏi đếm từng mùa hoa một
Ta có còn nó đâu?
Không phải hoa khuất mà ta khuất
Ta đi vào xứ không màu.

Cảm ơn một mùa ở trên trái đất
Cái hành tinh không vắng lặng giữa thiên hà
Không phải chỉ vì có hơi người ấm áp
Mà vì còn có các mùa hoa.

Dù là một chiếc hoa đại hoa vườn nhỏ nhặt
Ở trong cội không màu, ta vẫn thấy nó từ xa.

Cái Sọ Người

Này chiếc sọ người kia, mi hỏi!
Dưới làn xương mỏng mảnh của đầu mi;
Mi nhớ gì, tưởng gì trong đêm tối?
Mi trông mong ao ước những điều chi?

Mi nhớ đến cảnh pháp trường ghê rợn
Sọ muôn người lần lượt đuổi nhau rơi?
Hay mi nhớ những đêm mờ rùng rợn
Hồn mi bay trong đóm lửa ma trời?

Có tìm chẳng, những chiều không tiếng gió,
Của người mi thi thể rữa tan rồi?
Có tưởng lại mảnh hồn mi đau khổ
Đang lạc loài trong Cõi Chết xa xôi?

Hỡi chiếc sọ, ta vô cùng rồ dại
Muốn giết ta trong sức mạnh tay ta!
Để những giọt máu đào còn đọng lại
Theo hồn ta, tuôn chảy những lời thơ.

Ta muốn cắn mi ra từng mảnh nhỏ!
Muốn điên cuồng nuốt cả khối xương khô!
Để nếm lại cả một thời xưa cũ
Cả một dòng năm tháng đã trôi xa!

Canh Cá Trầu

Canh cá trầu mẹ thường hay nấu khế
Khế trong vườn thêm một tý rau thơm
Ừ, thế đó mà một đời xa cách mẹ
Ba mươi năm trở lại nhà, nước mắt xuống mâm cơm!

Cành Đào Nguyễn Huệ

Hắn nhớ Thăng Long, hắn nhớ đào?
Mai vàng xứ Huế có khuấy đâu?
Đào phi theo ngựa về cung nhé!
Nở cạnh đài gương sắc chiến bào.

Cháo Vịt

Vịt gầy chưa đầy cân
Làm thịt ngày dân đói
Bữa ăn không tiếng nói
Cả nhà im mà ăn.

Chia

Chia cho em một đời tôi
Một cây đấng
Một niềm vui
Một buồn
Tôi còn cái xác không hồn
Cái chai không rượu tôi còn vỏ chai

Chia cho em một đời say
Một cây si
Với
Một cây bồ đề
Tôi còn đâu nữa đam mê
Trời chang chang nắng tôi về
Héo khô

Chia cho em một đời thơ
Một lênh đênh
Một đại khờ
Một tôi
Chỉ còn cỏ mọc bên trời
Một bông hoa nhỏ lặng rơi
Mưa dầm.

<!-- <div class="audio"></div>

Bài thơ này đã được nhạc sĩ Phú Quang phổ nhạc thành nhạc phẩm Một đại khờ, một tôi.

Dưới đây là phiên bản do Quang Lý trình bày.

<embed width="300" height="61" src="http://static.mp3.zing.vn/skins/default/flash/player/mp3Player_skin11.swf?xmlurl=http://mp3.zing.vn/blog/?Yi9kNy9iZDdlMTlhZDA5MzgyN2Y3YmE4YjhhOGMyNjk0MGVjMS5cUlbaBmUsICDN8TeG7mXQgROG6oWkgS2jhdUng50gTeG7mXQgVMO0aXxRdWFdUngZyBMw718ZmFsmUsIC2V8" quality="high" wmode="transparent" type="application/x-shockwave-flash"></embed> -->

Chơi

Ở đâu chơi chiến tranh, chơi cờ, chơi cờ người, chơi cờ giết người...
Chơi những cuộc giết người cầm cờ,
Chơi bi, chơi bi-a, chơi bi kịch, bi thảm...
Chơi phong cảnh, chơi non bộ, chơi làm bộ...
Ở đây chơi chữ
Đem chữ ra mà chơi
Chữ trá hình đang là ta nó, hoá ra mình
Chữ đa nghĩa ở bên bờ vô nghĩa
Để (1)trò chơi ấy
Những kẻ đã sống thật, đem đời mình thật
Ra mà chơi trong chữ
Đầu chơi, sau thật
Vờ khóc cho thiên hạ khóc
Hoá ta mình là người đau nhất
Chơi cười, để cho thiên hạ cười
Thiên hạ chả thèm cười
Mình bày trò nên cứ phải cười liên thiêng, liên tiếp, liên hồi...
Không thể ngừng chơi.

Chú thích

(1)Bài này không nằm trong Di Cảo đã phát hành mà lấy từ trong "Văn học và dư luận" số tháng 8 năm 1991, NXB Văn Nghệ, thành phố Hồ Chí Minh (NBT)

Chùm Nhỏ Thơ Yêu

Anh cách em như đất liền xa cách bể
Nửa đêm sâu nằm lắng sóng phương em
Em thân thuộc sao thành xa lạ thế
Sắp gặp em rồi, sóng lại đẩy xa thêm
Anh không ngủ. Phải vì em đang nhớ
Một trời sao rục cháy giữa đôi ta
Em nhắm mắt cho lòng anh lộng gió
Cho trời sao yên rụng một đêm hoa.

Con Cò

I

Con còn bé trên tay
Con chưa biết con cò
Nhưng trong lời mẹ hát
Có cánh cò đang bay:
“Con cò bay la
Con cò bay lả
Con cò Cồng Phủ,
Con cò Đồng Đăng...”
Cò một mình, cò phải kiếm lấy ăn,
Con có mẹ, con chơi rồi lại ngủ.
“Con cò ăn đêm,
Con cò xa tổ,
Cò gặp cành mềm,
Cò sợ xáo măng...”
Ngủ yên! Ngủ yên! Cò ơi, chớ sợ!
Cành có mềm, mẹ đã sẵn tay nâng!
Trong lời ru của mẹ thấm hơi xuân,
Con chưa biết con cò, con vạc,
Con chưa biết những cành mềm mẹ hát,
Sữa mẹ nhiều, con ngủ chảng phân vân.

II

Ngủ yên! Ngủ yên! Ngủ yên!
Cho cò trắng đến làm quen,
Cò đứng ở quanh nôi
Rồi cò vào trong tổ
Con ngủ yên thì cò cũng ngủ,
Cánh của cò, hai đứa đắp chung đôi.
Mai khôn lớn, con theo cò đi học,
Cánh trắng cò bay theo gót đôi chân.
Lớn lên, lớn lên, lớn lên...
Con làm gì?
Con làm thi sĩ!
Cánh cò trắng lại bay hoài không nghỉ
Trước hiên nhà
Và trong hơi mát câu văn...

III

Dù ở gần con,
 Dù ở xa con,
 Lên rừng xuống bể,
 Cò sẽ tìm con,
 Cò mãi yêu con.
 Con dù lớn vẫn là con của mẹ,
 Đi hết đời, lòng mẹ vẫn theo con.
 À ơi!
 Một con cò thôi,
 Con cò mẹ hát
 Cũng là cuộc đời
 Vỗ cánh qua nôi.
 Ngủ đi! Ngủ đi!
 Cho cánh cò, cánh vạc,
 Cho cả sắc trời
 Đến hát
 Quanh nôi.

<!-- <div class="audio"></div>

Bài thơ này đã được nhạc sĩ Phạm Tuyên phổ nhạc thành nhạc phẩm Cánh cò trong lời mẹ ru.

Dưới đây là phiên bản do Trung Hậu trình bày.

<object classid="clsid:D27CDB6E-AE6D-11cf-96B8-444553540000" codebase="http://download.macromedia.com/pub/shockwave/cabs/flash/swflash.cab#version=7,0,19,0" width="300" height="61"><param name="movie" value="http://static.mp3.zing.vn/skins/default/flash/player/mp3Player_skin11.swf?xmlurl=http://mp3.zing.vn/blog/?Mi9iMS8yYjE1NzY4ODhiZWl1OTE3MjMUsICZmRlMTmUsIC5NDU1NDI0YS5cUlbaBmUsICDN8Q8OhWeBmGgQ8OyIFRyWeB25nIEPDOnUgSMOhdCBN4WeBq5IFJ1fFRydW5nIEjhdUngq11fGZhWeBHNIlfA" /><param name="quality" value="high" /><param name="wmode" value="transparent" /><embed width="300" height="61" src="http://static.mp3.zing.vn/skins/default/flash/player/mp3Player_skin11.swf?xmlurl=http://mp3.zing.vn/blog/?Mi9iMS8yYjE1NzY4ODhiZWl1OTE3MjMUsICZmRlMTmUsIC5NDU1NDI0YS5cUlbaBmUsICDN8Q8OhWeBmGgQ8OyIFRyWeB25nIEPDOnUgSMOhdCBN4WeBq5IFJ1fFRydW5nIEjhdUngq11fGZhWeBHNIlfA" quality="high" wmode="transparent" type="application/x-shockwave-flash"></embed></object> -->

Côn Sơn

Côn Sơn thơm mùi hoa dại
Thơm từ thời Nguyễn Trãi đến thời ta
Giữa trưa vắng trắng ngời chân núi
Như oan khiên lọc rồi nay đã kết thành hoa.

CỜ LAU ĐÌNH BỘ LĨNH

Tôi chỉ là nhà thơ cưới trâu
Đánh trận giặc cờ lau
Thế mà không đâu
Gặp Thập nhị sứ quân đầu rùng cuối quận
Thành ra người đẹp loạn
Rồi làm tướng, làm vua
Lắm chuyện nhức đầu
Cho tôi về với cảnh lau
Vàng vọ
Về với con trâu ghé ngõ
Có cặp sừng bờ ngõ
Chiều buồn không nghe hồn lau gọi nữa
Xe tiếng gió xạc xào
Xa mùi bùn, mùi trâu, rơm rạ...
Chỉ nghe danh vọng âm ào
Vinh quang xí xố
Hoa Lư ở đâu?
Hoa lau ở đâu?
Hồn lau ở đâu?
Hồn ta ở đâu?

Cờ

Con cờ anh và cờ khách quan đối thủ
Chơi ván đòi được thua chưa ngã ngũ
Bỏ xù anh!
Anh và bóng anh
Anh và bóng em
Anh và số phận
Anh đi một bước, nó đi một bước
Anh đi con mã, nó đi con xe
Anh ghềnh con sĩ, nó xơi con tốt
Chả còn biết ai sau, ai trước
Ăn, chả bao giờ ăn luôn
Mà lỡ thua thì thua tuốt
Đẩy cờ anh vào những thế chệnh vênh
Chiếu tướng thành linh
Mà chẳng ai đến cùng anh
Mách nước.
Nó là khách quan, nó là tai ương
Nó là hạnh phúc, nó là văn chương
Nó là bóng em, nó là bóng anh
Nó chả là gì, nó là tất cả
Ôi, bạn bè anh đâu cả?
Để anh chơi chỉ có một mình!

Đêm Tàn

Ta cùng nàng nhìn nhau không tiếng nói
Sợ lời thay lay đổ cả đêm thâu
Đôi hơi thở tìm nhau trong bóng tối
Để linh hồn chìm đắm bể u sầu
"Chiêm nương ơi, cười lên đi em hỡi!
Cho lòng anh quên một phút buồn lo
Nhìn chi em chân trời xa vời vợi
Nhớ chi em sâu hận nước Chàm ta?
Này, em trông một vì sao đang rụng
Hãy nghiêng mình mà tránh đi, nghe em!
Chắc có lẽ linh hồn ta lay động
Khi vội vàng trở lại nước non Chiêm"
Lời chưa dứt, bóng đêm đã vụt biến!
Tình chưa nồng đã sắp phải phôi phai!
Trên trần gian vẫn ô kia đã đến
Gỡ hồn nàng ra khỏi mảnh hồn ta

Đêm Tập Kết

Gà ơi đừng gáy vội
Tinh mơ là xuống tàu
Ta đi thi địch tới
Gà ơi, mày nở sao?

Đêm Xuân Sầu

Trời xuân vắng, cỏ cây rên xào xạc Bóng đêm luôn hoảng hốt mãi không thôi. Gió xuân lạnh, ngàn sâu, thời ca hát Trăng xuân sầu, sao héo, cũng thôi cười. Trên đồi lạnh, Tháp Chàm sao ử rữ Hay hận xưa muôn thừa vẫn chưa nguôi? Hay lãnh đạm, Hời không về Tháp cũ, Hay xuân sang, Chiêm nữ chẳng vui cười? Bên Tháp Vắng, còn người thi-sĩ hời, Sao không lên tiếng hát đi nguoi ơi? Mà buồn-bã, âu-sầu trong đêm tối, Nguoi vẫn nằm há miệng đón sao rơi? Nguồn: Trần Tuấn Kiệt - Thi Ca Việt Nam Hiện Đại 1880-1965, nxb Khai Trí, Saigon, 6-1967

Điệu Nhạc Điên Cuồng

Hầu ran nóng, lửa hồng bùng cháy mắt
Máu nồng tươi lay vỡ cả thành tim
Đâu điệu nhạc điên cuồng ta khao khát
Chẳng vang lên tràn ngập suốt trăng êm?

Đêm mau đây, chiếc sọ dừa ứ huyết
Chiếc xương khô rợn trắng khí tinh anh!
Và rót mau trong hồn ta tê liệt
Những nguồn mơ rồ dại, hơi yêu tinh!

Ta sẽ nhịp khớp xương lên đỉnh sọ
Ta sẽ ca những giọng của Hồn Điên
Để máu cạn, hồn tàn, tim tan vỡ
Để trôi đi ngày tháng nặng ưu phiền!

Để hưởng lấy một giờ không tục lụy
Để uống vào một phút chết say sưa!
Nhạc trần gian khôn vui hồn quạnh quẽ
Rượu trần gian gây nhớ vết thương xưa.

Độc Kiều

Suốt mười năm tôi biếng đọc Nguyễn Du
Quân thù ném bom xuống những làng quê ta đẹp nhất
Kiều bó tròn trong những gói tản cư
Bà ru cháu bằng ca dao sản xuất.
Thấy trăng lên tôi sợ ánh trăng ngời
Tôi muốn luyện lòng tôi thành lửa sắt
Không tiếc gì vàng trắng xẻ làm đôi
Sợ bộ đội hành quân đi gặp giặc.
Mười năm qua, nay trở lại hòa bình
Tràng ly biệt lại đoàn viên trước cửa,
Cỏ thơm đặt trước đèn, tôi gỡ,
Mỗi trang Kiều rung một bóng trăng thanh
Chạnh thương cô Kiều như đời dân tộc
Sắc tài sao mà lại lắm truân chuyên
Cành xuân phải trao tay khí nước mất
Cỏ bên trời xanh một sắc Đạm Tiên.
Bống quý cô Kiều như đời dân tộc
Chữ kiên trinh vượt trăm sóng Tiền Đường
Chàng Kim đã đến tìm, lau giọt khóc
Và lò trầm đêm ấy tỏa bay hương.
Tôi hiểu sao trong xà lim án chém
Lý Tự Trọng trưa nào còn đọc trang Kiều
Đảng dạy ta không thể đưa lòng đi theo Đảng
Lại xa những gì dân tộc thương yêu
Giá đem lòng tôi tôi đọc Nguyễn Du
Có phải đã hiểu nhân dân mình thêm chút nữa?
Hiểu giá khổ đau để thêm bùng ngọn lửa
Nước mắt ta đem đổi máu quân thù
Thôi vui lên! Hạnh phúc đến đây rồi
Dẫu sống lại, cô Kiều không khổ nữa.
Cả nhân loại sắp đến ngày hội ngộ
Nguyễn Du viết lại Kiều chắc sẽ có văn vui.
Ta cách xa nhau một tiếng nấc, một thôi đường
Xưa Nguyễn khóc - thì nay ta đã hát,
Những chuyện Kiều cứ để yên, không cần lau nước mắt
Đời đang vui đời sẽ viết thêm chương.

Giếng

Hằng ngày anh khoét sâu vào hang,vào giếng thăm lòng mình
Xem cái vết thương nội tâm kia là tài sản
Đi đâu,làm cũng lắng nghe tiếng vang từ giếng,từ hang động ấy
Cái nỗi đau riêng anh chẳng muốn lành.
Anh ăn lấy lấy sự bất lực của mình làm sức lực
Định làm giàu cho cuộc đời bằng cái vốn hư không...

Giờ Báo Tử

Tất cả bình minh đều hứa hẹn, trừ bình minh ấy,
Cái bình minh phản thù, cái bình minh phản chủ, ác ôn!
Mà thôi, đừng vội lên án hạt sương và tiếng gà kết liễu ánh sáng đó
Có khi già từ giữa khi đứng ngộ, lúc hôn hoàng.
Hơn thế, anh đã vĩnh biệt từ lúc ngòi bút, trang thơ anh bắt lực.
Từ lúc nhựa hồn anh khô kiệt, thấy hoa mai mà không biết đẩy xuân về.

Gửi Kiều Cho Em Năm Đánh Mĩ

Hai trăm năm ngày kỉ niệm Nguyễn Du
Pháo sáng đốt tên nhà của Nguyễn
Em có yên tâm để đọc Truyện Kiều
Buổi trăng lửa chéch soi tiền tuyến?
Gió mùa thu xào xạc hoa lau
Anh qua nhà của Nguyễn chả dừng lâu
Nhớ đến Nguyễn: ngược nhìn Hồng Lĩnh vậy
Bến phà Vinh bom "cát" hai đầu...
Có ngờ đâu cồn cát trắng cây xanh
Gặp Nguyễn nơi đây trên đất Quảng Bình
Đất hỏa tuyến những chàng trai lớp bảy
Lại ngâm Kiều sau một cuộc giao tranh.
Bốn phía ruộng đồng mái rạ bờ tre
Trận địa nằm man mác giữa hương quê...
Thơ dân tộc lẫn màu nâu dân dã
Nên câu Kiều đồng vọng, họ còn nghe.
Đêm thắng giặc Bảo Ninh, mẹ Suốt ngâm Kiều
Mẹ dám đâu quên cái thuở khổ nghèo
Nhà ai đó lấy Kiều, câu được, mất
Mẹ nấp gốc dứa, nước mắt tràn theo
"Thuyền ai thấp thoáng"... Đất trời quê ta
Nhật Lệ sông dài, đò mẹ lại qua
Câu thơ Nguyễn cũng góp phần chống Mĩ
Một mái chèo trong lửa đạn xông pha.
Hai trăm năm... ờ nhỉ... hai trăm năm
Thuở vui buồn... Kiều sống giữa lòng dân
Xưa tiếng võng ru hời đêm lạnh giá
Nay cỏ mềm xanh nõn tận trời xuân.
Đất nước mình còn nghèo lắm, hơi em yêu
Cho đến giọt lệ cha ông cũng còn có ích với ta nhiều...
Dẫu súng đạn nặng đường ra hỏa tuyến
Đi đường dài, em giữ Truyện Kiều theo.

Gửi Kiều Cho Em Năm Đánh Mỹ

Hai trăm năm ngày kỉ niệm Nguyễn Du
Pháo sáng đốt trên nhà của Nguyễn.
Em có yên tâm để đọc Truyện Kiều
Buổi trăng lửa chéch soi tiền tuyến?

Gió mùa thu xào xạc hoa lau
Anh qua nhà của Nguyễn chả dừng lâu
Nhớ đến Nguyễn, ngược nhìn Hồng Lĩnh vậy
Bến phà Vinh, bom cất hai đầu.

Có gò đâu cồn cát trắng, cây xanh
Gặp Nguyễn nơi đây trên đất Quảng Bình.
Đất hỏa tuyến những chàng trai lớp bảy
Lại ngâm Kiều sau một cuộc giao tranh.

Bốn phía ruộng đồng mái rạ bờ tre
Trận địa nằm man mác giữa hương quê
Thơ dân tộc lẫn màu nâu dân dã
Nên câu Kiều đồng vọng, họ còn nghe.

Đêm tháng giặc Bảo Ninh, mẹ Suốt ngâm Kiều,
Mẹ dấm đầu quên cái thuở khổ nghèo
Nhà ai đó lấy Kiều, câu được, mất
Mẹ nấp gốc dứa, nước mắt ràn theo

“Thuyền ai thấp thoáng...” Đất trời về ta
Nhật Lệ sông dài, thuyền mẹ lại qua
Câu thơ Nguyễn cũng góp phần đánh Mỹ
Một mái chèo trong lửa đạn xông pha.

Hai trăm năm... ờ nhỉ... Hai trăm năm!
Thuở vui buồn, Kiều sống giữa lòng dân
Xưa tiếng võng ru hời đêm lạnh giá
Nay cỏ mềm xanh nõn tận trời xuân.

Đất nước mình nghèo lắm, hỡi em yêu!
Cho đến giọt lệ cha ông cũng còn có ích với ta nhiều
Dấu súng đạn nặng đường ra hỏa tuyến
Đi đường dài, em giữ Truyện Kiều theo!

Hai Câu Hỏi

"Ta là ai?" như ngọn gió siêu hình
Câu hỏi hư vô thổi nghìn nến tắt
"Ta vì ai?" khế xoay chiều gió bắc
Bàn tay người thấp lại triệu chồi xanh.

Hoa Đào Nở Sớm

Hoa đào trước ngõ em qua
Sáng nay bỗng ướm cành hoa vào mùa
Đầy vườn lộc biết cây tơ
Năm đi chưa hết, đã ngỡ xuân đâu
Bỗng dung một đóa hoa đầu.
Nghe như đất lạ năm nào gặp em
Phải rằng xe xích thời gian
Vàng dương bên ấy mọc sang bên này?
Nắng hoe, bướm trở mình bay
Cành non nở vội kịp ngày chào hoa.
Lòng anh tự độ em qua
Hoa bay bướm dạo cùng ta vào đời

Hoa Tháng Ba

Tháng Ba nở trắng hoa xoan
Sáng ra, mặt đất lan tràn mùi hương
Không em, anh chẳng qua vườn
Sợ mùi hương... sợ mùi hương nhắc mình!

Hồn Trôi

Cô em ơi! đằng xa cây toả bóng,
Sao cô không ngồi đợi giấc mơ nồng?
Đến chi đây, cho thân cô rung động
Lớp hồn tôi êm rải khắp trời trong?
Đừng hát nữa! Tiếng cô trong trẻo quá
Khiến hồn tôi tê liệt khó bay cao,
Này, im đi, nhìn xem, trong kẽ lá,
Một mặt trời giả dáng một vì sao.
Ngoài xa xa, không, ngoài xa xa nữa,
Thấy không cô, ánh nắng kéo hồn tôi?
Đến những chốn êm đềm như hơi thở,
Nồng tươi như suối máu lúc ban mai.
Cô bảo: Hồn có hay không trở lại
Một khi trôi vào giữa giấc mơ cuồng?
- Có, cô ơi, hồn tôi rồi trở lại
Với lòng điên, ý chết, với tình thương.